

סיני - רוח תש"ח קמה לתחיה

הנוראה של הנסיגה והתבוסה המדינית, שוב עלה דור של התמסרות רוננת, קם לתחיה ההומור של שדה-הקרב - וחזרה החוויה הנצחית של מבחן הקרב. סיפור חדש זה של לוחם סיני מנצח חוויה זו - ומוכיח כי לוחמי סיני לא אהבו את המלחמה יותר מלוחמי נגבה, אם כי עמדו בה כגבורה שווה.

שמונה שנים הלפו מאז נרמו התותחים מזל רפיה. דור תש"ח נעלם. הלוחמים גידלו כרסים, ענבו עניבות, נכנסו לשיכון, גידלו ילדים. היה נדמה כי הרוח של תש"ח חלפה ללא שוב. ולפתע השתנה הכל. שוב גויים צבאיים, שוב פרץ בהפתעות אדירה דרומה. במשך שבוע ימים, עד שכאה האכזבה

— אולי יש להם מוטג'ר, תשאל, זה יותר טוב — אמרתי.

מ וסח ניתר עם הזחל, ואחרי שניה נדם קול הטרטור. הכל נחרש כליכך מהר, לא הספקתי אף לחשוב כהוגן, ועכשיו אנחנו כאן, לבדנו, באמצע המדבר, בלילה. הרוח הביאה עוד פעם בתקול של טרטור המנוע.

— היקפית — אמרתי, ויעקי בוק את שרשרת הבאזה. לא פחדתי, אין מה לפחד, רק ליתר זהירות. ארבע איש לראשך, אבי, זה הכל, ודרכתי את העווי. — הוא ישיג אותם אחת שתיים — אמר יעקי, ואיני יודע אם קולו היה רם כל-כך, או שהשקט שהשתלט פתאום הכביד כל-כך.

— דברו בלחש — אמרתי — ולעשן רק בפנים.

עברה שעה אחת, והיה כבר חצות. החברה מנומנמים, זה הלילה השני ללא שינה.

— שניים שומרים, שניים לישון — אמרתי. אני נשארתי למעלה, ולשתי את עיני אל תוך האפלה. השקט היה מוחלט. שקט במדבר בלילה. אף רוח לא הפריענו. רק נחירה קלה עלתה מתוך הזחל. זה בונצייק השמן. יש לו "גסיות שינה", אומרים החברה. בו ברגע שהוא נשען עם גבו אל הקיר, עיניו נעצמות מאליהן, והנחירה עולה. לילה ללא ירה. רק הכוכבים. וצינה... יורדת וחוזרת מבעד העור אל עצמותי. היכן השמיכה שלי? — קר — לוחש רוניק.

נסה ואל תהרהר במין מצב שכזה, כוכבים מעל, מדבר למטה, ואתה בתוכו. אני מתעטף בשמיכת. למטה רוניק מספר משהו בלחש לפפו, הוא מספר שניים של הבאזה. הדממה כבדה, מוחשית, ולחשו של רוניק נשמע כבתוך חדר סגור וריק... אין זאת, כי אם רגיש אני לצלילים, אך אינני אומר לו להפסיק.

עוברת עוד שעתיים, ותפסתי את עצמי מנומנם, כשראשי על הבאזה. החברה מתחלפים. יעקי מתמתח ומפסק ואומר:

— כבר שתיים וחצי אולי הוא טעה בדרך, מוטה... אדמת המדבר זורחת משונות לאור הכוכבים, ולאבנים צורות דימיניות. בונצייק מתעטש פתאום, ואנו מתחללים כולנו.

— מה, השתגעתי? — קולו של יעקי, הרגוע לפני שנייה, מתוח עכשיו כמיתר. אנו מתוחים כולנו, אך איש אינו מגלה זאת.

— אולי הם לא רוצים לגסוע בלילה, ויבואו בבוקר — קולו של בונצייק אומר הצטדקות, ואני רואה שהוא מביט בי.

— אולי — אני אומר, ומתקן מיד: — בטח!

הקור מציק ברצינות. אני מוליך סיגריה, ומשתדל שלא להתרגש, ולא לקלל את מזל הביש. הלכת למלחמה, לקרבות! ובמקום זה אתה תקוע באמצע המדבר, והחברה שלך מי יודע איפה, אולי הם נלחמים בקרבות עזים ומרתקים... אולי הם זקוקים לבאזה... לא צליל, לא קול יריה... אולי יוסקה תעה בדרך... האם זה פלא. במדבר כזה, בלילה...

ה שעה הבאה אורכת שנה. אני סופר שניות, רגעים, כוכבים. אני קופא מקור. ירדתי מהמכוונה, ועטוף שמיכה, התחלתי צועד הלך וחזור לפני הזחל הדומם. יעקי

האיש האחרון

מאת אהרון קול

ב חשיכה ירדנו מהכביש והמשכנו בשביל שדה קלוקל, וטור המכוונות נהם ורעש ובעש. לא ראינו תחילה את המדבר. רק דהרנו בעלטה, והתנדנדנו בקצב סלטולי הזחל, המקפץ על אבני הדרך. דהרנו כל הלילה, ובבוקר ראינוהו.

מדבר לאינסוף, רבץ לפנינו, מצדינו, ומאחורינו. מדבר לאינ'ק, וענני אבק, דקדקיק, כעין אבקת-טאלק, המתנשאים בזנבה של כל מכונית, ומתקדרים אחרי הזחלים במסך בלתי חדיר. ממרחק קילומטרים ראית את הענן המזדנב.

את הגבול חצינו עוד עם אור הבוקר, ותוך כדי הדהירה שטפנו את המשלטים הסמוכים לגבול. על הזחל שלנו הורכבה באזה. עד שהתפרשנו ותקפנו ועלינו, הקרב נדם, הזחלים הראשונים גמרו את הכל, ולחינם חיפש יעקי מטרה לשמה לרוקן עליה צורות מספר, ולא מצא. ומאוכזב לחץ על ההדק והצרור פילת את שקי החול המוערמים סביב "בראונינג" עזוב, שקנהו תקוע בחול. כך נטבלנו באש מערכת סיני.

א חריכך עלינו על הכביש וכל היום דהרנו. היעד היה מאתיים קילומטר לפנינו. מוטסי אויב באו והופיעו, והם ברחו. בצהריים נחנו מעט ואכלנו מקופסאות, ואחר המשכנו. ואז קיבלנו פקודה לחצות דרך המדבר, לשם סיור וטיהור האגף השמאלי.

שמונה זחלים ירדו מהכביש שמאלה, ואנחנו לפני האחרונים. אחר-כך ירד גיס ומשאית. הקרקע היתה קשה למדי, זרועה אבנים. במהרה נעלם הטור הראשי מהעין, ואנו דהרנו דרומה. השמש נטתה לשקוע במין ערפילית צהובה המתנשאת מעל המדבר. צללי הזחלים נתארכו, ועשינו הפסקה לארוחת ערב. אחר-כך המשכנו. לחצות נגיע אל בית בודד עם באר, אולי תהיה שם כיתת מצרים. נחלם, ושם גלן.

כשעה דהרנו ללא מכשולים. ואז החלו החולות, וירד הלילה. הקרקע התחלף פסיפסים. פס אדמה קשה, פס חולית, והזחלים התקדמו בקושי, והמנוע שלנו החל מויף פתאום, ויוסף רוניק, הנהג, אמר: — הדלק לא מגיע בסדר.

המנוע עוד סחב, ועשיתי אוזני כאפרכסת להאזין אחרי הצלילים צורמי-האוזן של ההפרעות בעבודתו. ההפרעות הלכו ונתעצמו, ובפס החול הבא המכוונה סירבה למשוך. התעטשה והשתעלה ועוד נתרעדה מהתאמצות, עד שנדמה ונשתתקה. המתנע ניסר צורמנית זמן מה, אך לשחא, ושוב ניסר, עד שנשתתק אף הוא. הזחל שמאחורינו התקרב ועמד, והיה שם מוטה. הגיפ של המפקד היה מ' לפנינו, ואמרתי: — מוטה, פנצ'ר! דהר מהר אל יוסקה, שיגיד מה לעשות.

הגיפ בא, ויוסקה נידנד בראשו, ואמר:

— מוטה יגרור אותך. בחירבה אולי נוכל לתקן.

מוטה חזר והשחיל אותנו, והגרירה החלה. זה היה קשה, התקדמנו באטיות, כל הטור בגלגלנו, ויוסקה בא כל רגע והתעצבן. החב' רה נמנמו בפנים.

ויוסף רוניק, הנהג, אמר: "משאבת בנזין". ויוסקה רק גימגם: "בלי באזה, בלי באזה...".

— מה יש — אמרתי לו — יש לך עוד אחת, סעו בלעדינו, מה אתה צריך שתיים, בשביל כיתה אחת מחורבנת הזאת, ואולי הם כבר ברחו...

אך יוסקה טרם החליט, והגיפ ניטלטל כמו מטורף, הלך וחזור לאורך הטור. במשך השעה הבאה עברנו אולי עשרה קילומטרים. יוסקה יצא מכליו, ובסוף אמר:

— שמע, אבי, אתם נשארים עם מוטה, הוא ימשיך לגרור אותך ואנו דוהרים קדימה, אתם תצטרפו שם...

ועוד פעם הסביר למוטה ארוכות על ה' מפה. ואז נסע, והזחל שמלפנינו נבלע מיד בתוך הלילה. לא חלפו עשר דקות, כשחל' הגרר שלנו התפוצץ בקול רעם. האדמה חר' לית היתה, וחבל הפלדה אכול חלודה. החב' רה התעוררו מחמת הטלטול, והחלו יורדים ומקללים במרץ. ניסינו להתקין את החבל מחדש, אך הפלדה קשה היתה, ולא כנענת. כשהצלחנו בסוף, ועלינו וזנונו מהמקום, אחרי עשרים מטרים התפוצץ החבל שנית, הפעם ללא תקנה. אז מוטה אמר:

— הם עוד לא הספיקו להתרחק, אשיג אותם, ואביא חבל אחר...

המקלעים, שורקות המרגמות ורועטות הפצצות. בלב המדבר נשארו רק שרידיו של הקרב שהסתיים בגיזרה זו — תיל עזוב, זחל שרוף וגופת אדם — עדים דוממים לדרסה האכזרית שהתחוללה לא מזמן.

מוות במדבר הקרב זהר קדימה, לאחר שכל יח' זה מיאאה את תפקידה, התגברה על עשרות מכשולים פעוטים וגדולים. אישם, מעבר לאופק, סטרטרים